

נקודות שקופות

כשאיתן ואלאונור ביקשו ממני להתייחס למפת הנכבה בעברית ראיתי שזה מתחבר לי מאד עם השינוי שעברתי בציור שלי, שבו אני עוסק באופן תמאטי במדיום הציורי ובמשמעויות הגלומות בו. רציתי לעשות ציור ללא צבע. רציתי להתייחס רק למדיום הציורי - למה שמדביק את הפיגמנט. אפשר לראות בזה מעין פנטזיה פוליטית של התעלמות מצבע, אבל כפי שאתם רואים, גם הללא צבע הזה הפך להיות עם צבע. רציתי להפוך את הצבע, או יותר נכון - העדרו, לתמה המרכזית של הציור שלי. אני מתייחס לחומר הציורי שלי כסוג של מטפורה פוליטית, כי בדרא"פ שבה נולדתי, וביליתי את ילדותי בתקופת האפרטהייד, צבע העור היה הכל. הוא הגדיר את המהות הפוליטית, כלכלית וחברתית של האדם.

מזה שנה אני מצייר עם חומר שנקרא גומי ערביקום. אם תרטיבו קצת את האצבעות תרגישו את הדביקות שלו. הוא מופק משרף של עץ אֶלָה שגדל בסודן, באזורים מסוימים במערב אפריקה. השם ניתן לו כי רוב סוחרי הגומי היו ערביים. משתמשים בו בעיקר לבישול, למאפים שונים ולמתקים. הוא גם המרכיב הבסיסי של צבעי מים. הוא מתקשה והוא נהיה שקוף למדי, אבל לא לחלוטין כפי שאתם יכולים לראות פה בציורים.

כשראיתי את מפת הנכבה בעברית הבחנתי בריבוי של נקודות שקופות שנעלמות, שהיסטורית נמחקות, שמיטשטשות ועולות אחת על השניה. בחרתי להתייחס למקום ספציפי במפה: שרידי קבר בכפר לוג'יא שישאל כבשה ב-1948. יש לי קשר אישי עקיף לכפר לוג'יא, כמו לרבים מיהדות דרא"פ. בילדותי הייתי תוחב מטבעות לקופסא הכחולה של קק"ל והם נטעו שם יער ע"ש יהדות דרום אפריקה. לאחרונה נערך בכפר מסע כפרה של יהודים משם ויחד עם הציור שציירתי זה היה בבחינת סגירת מעגל עברי.